

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120307280
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6120307280.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava- mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava- mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739 proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXX/X, D., t.č. trvale bytom Humenné, právne zastúpený Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., Žižkova 4D, Košice, IČO: 47 240 482, o zaplatenie 3.000,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 9Csp/92/2020-310 z 15.02.2023 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej v texte ako „súd prvej inštancie“) rozhodol takto :

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Priznáva žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Svoje rozhodnutie postavil na závere, že danom prípade je nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy o úvere zo dňa 03.03.2015, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalobca, resp. jeho právny predchodca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (čo vyplýva z označenia žalovaného v tejto zmluve identifikačnými znakmi typickými pre nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu). Uvedená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a preto je nutné na ňu aplikovať i príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku. Zároveň ide i o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal platnosťou postúpenia pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení zo dňa 17.07.2019 a teda aj vecnou aktívnou legitimáciou žalobcu v tomto konaní. Konštatoval, že postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je podľa § 92 ods. 8 zákona 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej v texte aj ako ZoB) a judikatúry Najvyššieho súdu SR povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky

banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka. Z vykonaného dokazovania zistil, že postupca E. F. G. H., F. nepostupoval v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca nepredložil súdu žiadnu písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky na nového veriteľa, a teda žalovanému nebol poskytnutý žiaden dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB vyžadujúceho aj doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a následné omeškania s úhradou dlhu nepretržite počas 90 dní. Z tohto dôvodu postúpenie pohľadávky v danej veci nepovažoval za platné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka, čoho následkom je nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie dodal, že z týchto dôvodov už neskúmal ani to či zmluva o úvere je bezúročnou a bez poplatkov.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a priznal náhradu trov konania žalovanému vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100% z dôvodu, že žaloba bola zamietnutá.

4. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalobca. Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením súdu, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky, ktoré vyžaduje ust. § 92 ods. 8 ZoB z dôvodu, že žalobca nepredložil súdu žiadnu písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky na nového veriteľa, a žalovanému tak nebol poskytnutý žiaden dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Žalobca v prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom jasne preukázané, že pred postúpením postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to: výzvou označenou ako „Posledná výzva pred zosplatením“ zo dňa 14.03.2018, ku ktorej žalobca pripojil doručenkou preukazujúcu prevzatie tejto výzvy žalovaným a po 2/ výzvou označenou ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ zo dňa 22.04.2018, ku ktorej žalobca pripojil doručenkou preukazujúcu prevzatie tejto výzvy žalovaným. V súvislosti s predloženými výzvami žalobca uviedol, že sa jedná o kvalifikované výzvy banky žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Obsahom týchto podaní bola výzva postupcu, aby žalovaný uhradil dlžnú sumu. Žalobcovi preto nie je zrejmé, z akého dôvodu uvedené výzvy postupcu nestačia a súd si vytvára vlastné podmienky, a vyžaduje tak od postupcu ďalšiu osobitnú výzvu pred postúpením pohľadávky spolu s preukázaním jej doručenia, nakoľko ust. § 92 ods. 8 ZoB pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitých náležitostí) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie súdu nezohľadňuje judikatúru najvyšších súdnych autorít, pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB, ako aj, či výzvou podľa § 92 ods. 8 ZoB možno rozumieť podanie, ktorým veriteľ vyhlasuje splatnosť pohľadávky. Aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 ZoB bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods. 8 ZoB, pretože relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti. Uvedený právny záver plne korešponduje s autonómiou vôle v súkromnoprávných vzťahoch, kedy nič nebráni subjektu práva spísať viacero právnych úkonov do jednej listiny. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na súdne rozhodnutia: rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/16/2022 zo dňa 28.06.2022 či uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/9/2021 z 21.09.2022. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu v celom rozsahu stotožnil s výrokom a odôvodnením napadnutého rozsudku. Podľa názoru žalovaného je rozsudok vecne správny, neobsahuje žiadne vady vytýkané žalobcom a z toho dôvodu navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalobca nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov

možnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB vyžadujúceho aj doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a následné omeškania s úhradou dlhu nepretržite počas 90 dní. Z tohto dôvodu teda postúpenie pohľadávky v danej veci nie je možné považovať za platné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka, čoho následkom je nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

6. V odvolacej replike žalobca uviedol, že napriek vyjadreniu žalovaného zo dňa 31.03.2023 naďalej trvá na odvolaní podanom dňa 09.03.2023 a predchádzajúcich vyjadreniach.

7. V odvolacej duplike žalovaný uviedol, že žalobca v rámci odvolacej repliky neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti, pričom zotrváva na podanom odvolaní a na predchádzajúcich vyjadreniach vo veci samej. Poukázal na skutočnosť, že s účinnosťou od 23.12.2015 veriteľ môže postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi na iného len za podmienky, že pohľadávku postupoval na osobu, ktorá mala postavenie veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľské úvery a súčasne muselo ísť o pohľadávku splatnú v celosti. V predmetnej záležitosti došlo k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom dňa 17.07.2019, teda po účinnosti zákona č. 435/2015 Z.z., ktorý stanovil vyššie uvedené podmienky postúpenia. Za situácie, ak žalobca tvrdil existenciu svojho oprávnenia domáhať sa žalobou uplatneného nároku voči žalovanému, ktoré oprávnenie mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení, bol povinný v konaní preukázať, že pohľadávka voči žalovanému sa stala pred postúpením v celosti splatnou v súlade s § 17 ods.1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Konečná splatnosť podľa úverovej zmluvy má nastať až dňa 3.3.2025.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolací súd tak v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, to znamená, že musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné

zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivito a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zřejmý nesúlad.

11. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

12. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn.7 Cdo 7/2010).

13. Z dokazovania súdu prvej inštancie je zřejmé, že právny predchodca žalobcu (E. F. G., H.) dňa 03.03.2015 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o E. I. J. úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 25.000 eur (ďalej len „Zmluva o úvere“) (č.l. 12 spisu). Nebolo sporné, že Zmluva o úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, keďže právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zřejmé, že na predmetné zmluvy je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

14. V danom prípade zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.07.2019 (č.l. 26 spisu) právny predchodca žalobcu E. F. G., H. postúpila na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ust. § 524 a nasl. Postúpenie pohľadávky bolo oznámené žalovanému listom zo dňa 17.07.2019, ktorý žalovaný prevzal 23.07.2019.

15. Zásadnou otázkou, ktorú sa správne zaoberal súd prvej inštancie v predmetnom konaní, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty.

16. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

17. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 2/2022 pod R 6 v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa 92 ods. 8 vety prvej ZoB pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

18. Odvolací súd konštatuje, zhodne so súdom prvej inštancie, že z obsahu spisu je zřejmé, že postupca nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB, keď nezaslal dlžníkovi výzvu. Podľa názoru odvolacieho súdu výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka

oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka. Žalobca tvrdí, že banka pred postúpením mu pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 ZoB, avšak nepreukázal, žeby právny predchodca žalobcu skutočne dlžníkovi zaslal výzvu v zmysle označeného ustanovenia ZoB, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanému) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanému) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa či bude alebo nebude banke plniť.

19. V uvedenej súvislosti odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022 podľa ktorého obsah ustanovenia § 92 ods. 8, veta prvá ZoB predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čí len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľský charakter dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB.

20. Z uvedených dôvodov neobstojí tvrdenie žalobcu, že za takúto výzvu možno považovať aj výzvu banky zo dňa 14.03.2018 (č.l. 197 spisu) a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 22.04.2019 (č.l. 198 spisu). Tieto boli voči dlžníkom bankou realizované síce pred postúpením pohľadávky (17.07.2019), avšak na úplne inom právnom základe a to na podklade § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 ZoB, pretože jedná sa o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru, ako aj samotné mimoriadne zosplatnenie úveru, a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB.

21. Tým, že banka výzvu žalovanému nezaslala, resp. táto skutočnosť zo strany žalobcu nebola v konaní preukázaná, neposkytla mu dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Preto aj tohto dôvodu nebolo preukázané splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky. Aktívna legitímácia žalobcu nie je preto daná. Zmyslom a cieľom ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať na vzťahu so „svojou“ bankou a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska.

22. Z vyššie uvedených dôvodov nie je možné ani konštatovať, že by vyššie uvedeným právnym posúdením (ne)doručenia výzvy žalovanému pred postúpením pohľadávky, došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, ako namietal v odvolaní. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní a právne neposúdi svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

23. Porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

24. Zároveň, pokiaľ sa žalobca odvolával na rozhodnutia iných senátov krajských súdov v obdobných veciach, treba uviesť, že nimi nie je odvolací súd viazaný, keďže tieto nepredstavujú ustálenú súdnu judikatúru, resp. rozhodovaciu prax, za ktorú možno považovať predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia tohto súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (k tomu aj R 71/2018).

25. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).